

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 23 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Court of Appeal — Regatul Unit) — London Borough of Harrow/Nimco Hassan Ibrahim, Secretary of State for the Home Department

(Cauza C-310/08) ⁽¹⁾

[Libera circulație a persoanelor — Dreptul de ședere al unui resortisant al unui stat terț, care este soțul unui resortisant al unui stat membru, și al copiilor acestora, ei înșiși resortisanți ai unui stat membru — Încetarea activității salariate a resortisantului unui stat membru urmată de plecarea sa din statul membru gazdă — Înscrierea copiilor într-o instituție de învățământ — Lipsa mijloacelor de subzistență — Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 — Articolul 12 — Directiva 2004/38/CE]

(2010/C 100/03)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: London Borough of Harrow

Pârâți: Nimco Hassan Ibrahim, Secretary of State for the Home Department

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Court of Appeal — Interpretarea Directivei 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56) și a articolului 12 din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității (JO L 257, p. 2, Ediție specială 05/vol. 1, p. 1) — Soție resortisantă a unui stat terț și copiii săi, ei înșiși resortisanți ai unui stat membru, care s-au alăturat soțului, resortisant al acestui stat membru, în Regatul Unit, unde acesta desfășura o muncă remunerată — Dreptul de ședere al soției și al copiilor în urma pierderii calității de lucrător salariat al soțului și a plecării acestuia din Regatul Unit

Dispozitivul

În împrejurări precum cele din acțiunea principală, copiii unui resortisant al unui stat membru care lucrează sau a lucrat în statul membru

gazdă și părintele în îngrijirea căruia se află efectiv aceștia se pot prevala în acest din urmă stat de un drept de ședere numai în temeiul articolului 12 din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2434/92 al Consiliului din 27 iulie 1992, fără ca un astfel de drept să fie supus condiției ca aceștia să dispună de suficiente resurse și să dețină asigurări medicale complete în acest stat.

⁽¹⁾ JO C 247, 27.9.2008.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 25 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Hoge Raad der Nederlanden — Țările de Jos) — X Holding B.V./Staatssecretaris van Financiën

(Cauza C-337/08) ⁽¹⁾

(Articolele 43 CE și 48 CE — Legislație fiscală — Impozit pe profit — Unitate fiscală compusă dintr-o societate-mamă rezidentă și una sau mai multe filiale rezidente — Prelevarea impozitului pe profit de la societatea-mamă — Excluderea filialelor nerezidente)

(2010/C 100/04)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: X Holding B.V.

Pârâtă: Staatssecretaris van Financiën

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Hoge Raad der Nederlanden — Interpretarea articolelor 43 CE și 48 CE — Reglementare care permite societăților-mamă rezidente să formeze o unitate fiscală cu una sau mai multe dintre filialele lor rezidente conducând la impozitarea profiturilor respectivei unități la nivelul societății-mamă — Excluderea filialelor nerezidente de la acest mecanism

Dispozitivul

Articolele 43 CE și 48 CE nu se opun legislației unui stat membru care oferă unei societăți-mamă posibilitatea de a constitui o entitate fiscală unică împreună cu filiala sa rezidentă, dar împiedică constituirea unei astfel de entități fiscale unice cu o filială nerezidentă, întrucât profiturile acestora din urmă nu sunt supuse legii fiscale a acestui stat membru.

(¹) JO C 272, 25.10.2008.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 25 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Bundesgerichtshof — Germania) — Car Trim GmbH/KeySafety Systems Srl

(Cauza C-381/08) (¹)

[Competența judiciară în materie civilă și comercială — Regulamentul (CE) nr. 44/2001 — Articolul 5 punctul 1 litera (b) — Competență în materie contractuală — Determinarea locului de executare a obligațiilor — Criterii de distincție între „vânzarea de mărfuri” și „prestarea de servicii”]

(2010/C 100/05)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesgerichtshof

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Car Trim GmbH

Pârâtă: KeySafety Systems Srl

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Bundesgerichtshof — Interpretarea articolului 5 punctul 1 litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74) — Contract de furnizare de produse de fabricat care conține de asemenea instrucțiuni ale mandantului cu privire la achiziția, transformarea și livrarea produselor de fabricat, inclusiv cu privire la asigurarea calității de fabricație, a fiabilității livrării și a executării administrative a contractului — Criterii de distincție între vânzarea de mărfuri și prestarea de servicii — Determinarea locului de executare al obligațiilor în cazul unei vânzări la distanță

Dispozitivul

1. Articolul 5 punctul 1 litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că contractele al căror obiect este livrarea de mărfuri care urmează a fi fabricate sau produse, chiar atunci când cumpărătorul a formulat anumite cerințe cu privire la obținerea, la transformarea și la livrarea acestor mărfuri, fără ca acesta să fi furnizat materialele, și când furnizorul este răspunzător pentru calitatea și pentru conformitatea mărfii cu contractul trebuie calificate drept „vânzări de mărfuri” în sensul articolului 5 punctul 1 litera (b) prima liniuță din regulament.

2. Articolul 5 punctul 1 litera (b) prima liniuță din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că, în cazul vânzării la distanță, locul unde au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile în temeiul contractului trebuie determinat având în vedere dispozițiile acestui contract. În cazul în care nu este posibilă determinarea locului de livrare în acest temei, fără referire la dreptul material aplicabil contractului, acest loc este cel al predării materialelor a mărfurilor prin care cumpărătorul a dobândit sau ar fi trebuit să dobândească puterea de a dispune în mod efectiv de aceste mărfuri la destinația finală a operațiunii de vânzare.

(¹) JO C 301, 22.11.2008.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 25 februarie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht Hamburg — Germania) — Firma Brita GmbH/Hauptzollamt Hamburg-Hafen

(Cauza C-386/08) (¹)

(Acord de asociere CE-Israel — Domeniu de aplicare teritorială — Acord de asociere CE-OLP — Refuz de a aplica produselor originare din Cisiordania regimul tarifar preferențial acordat în favoarea produselor originare din Israel — Îndoieli cu privire la originea produselor — Exportator autorizat — Control ulterior al declarațiilor pe factură de către autoritățile vamale ale statului de import — Convenția de la Viena cu privire la dreptul tratatelor — Principiul efectului relativ al tratatelor)

(2010/C 100/06)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Finanzgericht Hamburg